

Angelina Larina

Ich bin 12 Jahre alt und gehe in die 6. Klasse. Geboren bin ich in Chmel'nyč'kyj. Meine Mutti ist für mich die beste Frau in der Stadt. Sie arbeitet bei der Feuerwehr. Mein Vater ist Bauarbeiter. Oft fahren wir zusammen ans Meer. Das ist für mich die beste Zeit. Später möchte ich Designerin werden.

Wie wir Weihnachten feiern

Bei uns in der Ukraine feiern wir die Geburt von Jesus Christus in der Nacht zwischen dem 6. und 7. Januar. Auf diesen Abend wartet immer unsere ganze Familie, denn dieses Fest ist eines der wichtigsten Feste in der Ukraine.

Ein paar Tage vor dem Fest macht meine Mama zwölf verschiedene Speisen. Die Hauptspeise ist dabei Kutja. Mama bereitet sie aus gekochtem Weizen zu. Dazu kommen Nüsse, Honig, Wasser, Mohn und Rosinen. Außerdem macht meine Mutter Kapusnjak (eine Sauerkrautsuppe), Usvar (eine Nachspeise aus getrockneten Früchten und Honig) und andere leckere Speisen.

Abends setzt sich die ganze Familie, Mama, Papa, Oma, Opa, Tante, Onkel und ich, nach dem gemeinsamen Gebet an den Festtisch. Dort essen wir nach der Regel zuerst Kutja.

Wenn der erste Stern am Himmel zu sehen ist, gehen die Jugendlichen und Kinder Koljadky zu singen. Das ist Weihnachtssingen. Dabei gehen sie von Haus zu Haus und singen weihnachtliche Lieder, die Koljadky, oder erzählen Geschichten von Jesus Christus.

So war es dieses Mal auch. Wir saßen am Festtisch und plötzlich klopfte es an der Tür. Als wir aufmachten, sahen wir, dass uns die Kojadnyky besuchen. Sie sangen Weihnachtslieder und wünschten uns Glück, Gesundheit und alles Gute.

Weil sie so schön gesungen hatten, bekamen sie von meiner Mutter schöne Geschenke. Und dann haben die Koljadnyky auch mich aufgefordert, mit ihnen zu gehen. Ich war einverstanden und wir gingen los.

Wir sind den ganzen Abend von Haus zu Haus gelaufen und sangen unsere Lieder. In jedem Haus wünschten wir auch Glück, Gesundheit und alles Gute.

Für unsere Auftritte bekamen wir viele Geschenke. Und in einem Haus gab uns eine Frau sogar 100 Gryvnas. Darüber waren wir so froh, denn nicht jeder kann in der Ukraine für die Koljadnyky so viel Geld ausgeben.

Erst ganz spät in der Nacht machten wir uns wieder auf den Nachhauseweg. Mein Freund Vadim sagte: „Freunde, ich kenne eine Abkürzung nach Hause.“ Wir glaubten ihm und folgten seinem Weg. Aber auf der Straße war es so dunkel und es lag so viel Schnee, dass das Laufen und das Geschenketragen sehr anstrengend war. Der Weg verlief auch über einen zugefrorenen Teich, auf dem viel Schnee lag. Wir dachten, dass das Eis ganz fest wäre. Aber wir waren so viele und unsere Geschenke waren so schwer, dass das Eis unter unserer Last brach. Wir fielen zusammen mit unseren Geschenken in das kalte Wasser.

Ooch, wie wütend waren wir da auf Vadim. Wir waren so traurig, weil die vielen Geschenke so nass geworden waren, dass wir sie nicht mehr verwenden konnten.

Aber unser Hauptgeschenk, die 100 Gryvnas, lag in einer Jackentasche und war trocken geblieben. Deswegen waren wir auch wieder ganz froh.

Zu Hause erzählten wir unseren Eltern von unseren Abenteuern. Und jetzt warten wir schon auf das nächste Weihnachtsfest.

Ангеліна Ларіна

Мені 12 років і я навчаюсь у шостому класі. Народилася я у Хмельницькому. Моя мама для мене найкраща жінка у місті. Вона працює завідуючою виставки рятувальної служби. Мій тато – будівельник. Ми часто їздимо на море. Це найкращий час для мене.

У майбутньому я мрію стати дизайнером.

Як ми святкували Різдво

На Україні ми святкуємо Різдво Христове в ніч з шостого на сьоме січня. Уся наша родина чекає на це свято, бо воно є одним з найголовніших в Україні.

За кілька днів до Різдва мама готує 12 різних страв. Головною стравою є кутя. Мама готує її з вареної пшениці. Ще туди додаються горіхи, мед, вода, мак та родзинки. Крім того мама робить капустак (суп з кислої капусти), узвар (напій з сухофруктів та меду) та інші смачні страви.

Ввечері вся сім'я, мама, тато, бабуся, дідусь, тітонька, дядько і я, сідаємо після молитви за стіл. Спочатку, за правилом, ми їмо кутю. Коли на небі з'являється перша зірочка, молодь і діти ідуть колядувати, тобто співати різдвяних пісень. При цьому вони ходять від хати до хати і співають колядки або розповідають історії про Ісуса Христа.

Так само було і цього разу. Ми сиділи за святковим столом, коли раптом хтось постукав у двері. Коли ми відчинили, то побачили, що до нас прийшли колядники. Вони співали різдвяних пісень і побажали нам щастя, здоров'я та всього найкращого. За такий гарний спів вони отримали від моєї мами гарні подарунки. А тоді колядники вмовили мене піти з ними. Я погодилась і пішла.

Цілий вечір ми ходили по домівкам і колядували. Кожному дому ми бажали щастя, здоров'я та всього найкращого. За наші виступи ми отримували багато подарунків, а в одному домі жінка дала нам 100 гривень. Ми дуже раділи, бо не кожен в Україні може дати колядникам так багато грошей.

Лише пізно вночі пішли ми додому. Мій друг Вадим сказав: "Друзі, я знаю короткий шлях додому." Ми повірили йому та пішли за ним. Проте на вулиці було так темно, і лежало так багато снігу, що важко було йти, ще й нести подарунки. Дорога йшла через вкритий кригою і повністю покритий снігом ставок. Ми подумали, що крига була достатньо товстою. Але нас було так багато, і наші подарунки були такими важкими, що крига не витримала нашої ваги та зламалася. Разом з подарунками ми впали у холодну воду. Ох, як ми розсердилися на Вадима. Нам було так сумно, тому що більшість подарунків так змокла, що їх можна було просто викинути.

Але наш головний подарунок, 100 гривень, лежав у кишені куртки, тому залишився сухий. Це нас знову підбадьорило.

Вдома ми розповіли батькам про нашу пригоду. Тепер ми знову чекаємо наступного Різдва.